

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 3 września 1921 roku

w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 lipca 1920 r. w przedmiocie urzędowych świadectw zdrowia.

Na mocy art. 2 p. 24 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuł 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 lipca 1920 r. w przedmiocie urzędowych świadectw zdrowia (Dz. Ust. № 58, poz. 365) otrzymuje brzmienie następujące:

„Na prośbę osób zainteresowanych, złożoną na piśmie z należycie uiszczoną opłatą stemplową, urzędy wymienione w art. 1 są obowiązane, a urzędy wymienione w art. 2 mogą wydawać wszelkie urzędowe świadectwa zdrowia, jeżeli świadectwa te mają być przedłożone władzom państwowym z obowiązkiem oznaczeniem w tych świadectwach celu, w jakim zostały wystawione.

Urzędy, wydające badanym świadectwa powyższe, pobierają opłatę w wysokości 1000 mk., z których 250 mk. na korzyść lekarza badającego, a reszta na rachunek dochodów Ministerstwa Zdrowia Publicznego. Koszta przejazdu lekarza pokrywa strona zainteresowana.

W świadectwie musi być zaznaczone: a) na zasadzie jakich dokumentów stwierdzono tożsamość osoby badanego i b) wysokość pobranej przez lekarza opłaty”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego:

w z. *Chodźko*